

**REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U SINJU
Petrovac 3**

Broj: P-3491/2019-36

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Sinju, po sucu tog suda Željku Gusiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja IVAN KROLO, Sinj, Brnaze 84, OIB: 26399296854, zastupan po punomoćniku Marku Baliću, odvjetniku u ZOU Marko Balić i Nenad Banovac sa sjedištem u Splitu, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupana po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva ANIĆ & ANIĆ d.o.o. Split, Lovretska 14, temeljem generalne punomoći pohranjene kod Općinskog suda u Splitu, pod brojem: Su-549/2021, radi isplate, na ročištu za objavu presude 27. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e :

I. Utvrđuju se ništetnim i bez pravnog učinka ugovorne odredbe sadržane u Ugovoru o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj 50276/07 od 16. 05. 2007.g. potvrđen od JB Vladimira Delonge iz Sinja broj: OV-3718/07 od 22. 05. 2007.g., sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika kao kreditora i to:

- članak 2. u dijelu u kojem je ugovoreno kako kredit glasi na iznos kunske protuvrijednosti 50.000,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju kreditora vrijedećem na dan korištenja kredit, članak 10. a) i 10. d) u dijelu u kojem je ugovoreno kako se kredit otplaćuje u mjeserčnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju prema tečajnoj listi kreditora na dan dosijeća.

- članak 11. u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamata promjenjiva, a utvrđuje se aktom kreditora.

II. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju ukupan iznos od 10.213,11 € sve uvećano za pripadajuće zakonske zatezne kamate koje na iznos od:

- A/ - 2,05 € teku od 11.06.2007. godine,

- 2,21 € teku od 11.08.2007. godine,

- 2,12 € teku od 11.09.2007. godine,
- 1,61 € teku od 13.11.2007. godine,
- 0,66 € teku od 11.12.2007. godine,
- 3,83 € teku od 11.01.2008. godine,
- 6,54 € teku od 12.02.2008. godine,
- 10,42 € teku od 10.03.2008. godine,
- 8,48 € teku od 16.04.2008. godine,
- 4,69 € teku od 12.05.2008. godine,
- 1,14 € teku od 26.07.2008. godine,
- 1,14 € teku od 26.07.2008. godine,
- 0,57 € teku od 27.08.2008. godine,
- 20,01 € teku od 25.10.2008. godine,
- 15,11 € teku od 20.11.2008. godine,
- 26,15 € teku od 31.12.2008. godine,
- 27,61 € teku od 17.01.2009. godine,
- 32,38 € teku od 20.03.2009. godine,
- 43,38 € teku od 16.05.2009. godine,
- 44,14 € teku od 19.05.2009. godine,
- 44,14 € teku od 19.05.2009. godine,
- 40,82 € teku od 16.06.2009. godine,
- 42,04 € teku od 17.07.2009. godine,
- 41,09 € teku od 20.08.2009. godine,
- 39,86 € teku od 19.09.2009. godine,
- 37,70 € teku od 20.10.2009. godine,
- 42,97 € teku od 22.12.2009. godine,
- 46,33 € teku od 19.01.2010. godine,
- 48,25 € teku od 17.02.2010. godine,
- 61,11 € teku od 18.03.2010. godine,
- 64,35 € teku od 20.04.2010. godine,
- 69,30 € teku od 20.05.2010. godine,
- 79,52 € teku od 22.07.2010. godine,
- 79,52 € teku od 22.07.2010. godine,
- 92,02 € teku od 27.08.2010. godine,
- 91,60 € teku od 17.09.2010. godine,
- 85,88 € teku od 20.10.2010. godine,
- 99,91 € teku od 18.12.2010. godine,
- 102,00 € teku od 21.12.2010. godine,
- 101,02 € teku od 15.01.2011. godine,
- 101,02 € teku od 15.01.2011. godine,
- 95,53 € teku od 18.02.2011. godine,
- 98,01 € teku od 18.03.2011. godine,
- 92,93 € teku od 19.04.2011. godine,
- 101,86 € teku od 14.05.2011. godine,
- 112,90 € teku od 16.06.2011. godine,
- 129,35 € teku od 16.07.2011. godine,
- 140,26 € teku od 18.08.2011. godine,
- 140,26 € teku od 18.08.2011. godine,
- 120,27 € teku od 16.09.2011. godine,
- 110,45 € teku od 15.10.2011. godine,
- 110,84 € teku od 17.11.2011. godine,

- 115,78 € teku od 17.12.2011. godine,
- 121,53 € teku od 19.01.2012. godine,
- 121,79 € teku od 17.03.2012. godine,
- 121,41 € teku od 18.04.2012. godine,
- 122,44 € teku od 16.05.2012. godine,
- 123,97 € teku od 20.06.2012. godine,
- 121,45 € teku od 18.07.2012. godine,
- 119,90 € teku od 17.08.2012. godine,
- 113,63 € teku od 19.09.2012. godine,
- 120,94 € teku od 13.10.2012. godine,
- 122,26 € teku od 17.11.2012. godine,
- 122,23 € teku od 20.11.2012. godine,
- 121,21 € teku od 22.12.2012. godine,
- 118,04 € teku od 16.01.2013. godine,
- 116,51 € teku od 22.02.2013. godine,
- 119,68 € teku od 21.03.2013. godine,
- 120,82 € teku od 24.04.2013. godine,
- 111,41 € teku od 23.05.2013. godine,
- 113,22 € teku od 22.06.2013. godine,
- 112,80 € teku od 18.07.2013. godine,
- 112,80 € teku od 17.08.2013. godine,
- 115,30 € teku od 17.09.2013. godine,
- 117,31 € teku od 17.10.2013. godine,
- 118,07 € teku od 16.11.2013. godine,
- 121,69 € teku od 19.12.2013. godine,
- 99,66 € teku od 21.01.2014. godine,
- 85,96 € teku od 20.02.2014. godine,
- 86,78 € teku od 20.03.2014. godine,
- 84,49 € teku od 24.04.2014. godine,
- 83,88 € teku od 24.05.2014. godine,
- 83,59 € teku od 21.06.2014. godine,
- 85,94 € teku od 19.07.2014. godine,
- 87,45 € teku od 16.09.2014. godine,
- 89,52 € teku od 18.10.2014. godine,
- 91,02 € teku od 25.11.2014. godine,
- 90,33 € teku od 24.12.2014. godine,
- 158,91 € teku od 24.01.2015. godine,
- 86,43 € teku od 20.02.2015. godine,
- 86,43 € teku od 21.02.2015. godine,
- 86,43 € teku od 21.03.2015. godine
- 86,43 € teku od 28.04.2015. godine
- 86,43 € teku od 27.05.2015. godine
- 86,43 € teku od 25.06.2015. godine
- 86,43 € teku od 23.07.2015. godine
- 86,43 € teku od 18.08.2015. godine
- 86,43 € teku od 22.09.2015. godine
- 86,43 € teku od 28.10.2015. godine
- 86,43 € teku od 01.12.2015. godine
- 86,43 € teku od 29.12.2015. godine
- 86,43 € teku od 29.01.2016. godine

B/ - 2.078,45 € teku od 29.01.2016. godine do isplate, po stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje po prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunato za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za 3 postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Utvrđuje se da ne postoji tuženikova tražbina istaknuta radi prebijanja s osnove manje plaćenih iznosa u iznosu od 3.970,61 EUR, s pripadajućim zateznim kamatama.

IV. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 2.900,00 EUR u roku od 15 dana sa zateznom kamatom tekućim od 27. svibnja 2026. godine do isplate stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok se za više traženo zahtjev odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika radi isplate.

2. U tužbi se navodi da je tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika Societe Generale – Splitska banka d. d. kao kreditor sklopili 16. 05. 2007.g. Ugovor o kreditu broj sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva broj: 50276/07 potvrđen od javnog bilježnika Vladimira Delonge iz Sinja broj: OV-3718/07 od 22. 05. 2007.g., da je tim Ugovorom tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju iznos od 50.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, po prodajnom deviznom tečaju Kreditora vrijedećom za CHF na dan korištenja, na rok otplate od 240 mjeseci, s redovnom kamatnom stopom od 5,20 %, promjenjiva u skladu s odlukom o kamatnim stopama kreditora. Presudama i rješenjima Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. PŽ-7129/13 od 13.06.2014.g., Vrhovnog suda RH posl.br. Rev-249/14 od 09.04.2015.g., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. PŽ-6632/17 od 14.06.2018.g. i Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 04.07.2013.g. pravomoćno je utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača (korisnika kredita/tužitelja) jer je s istima zaključio ugovore o kreditima koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Također je tuženik

povrijedio interese i prava korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik i tužitelj nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna. Nadalje, tužitelj navodi u tužbi da s obzirom na navode iz tužbe jasnim proizlazi da su odredbe čl. 2., čl. 5., čl. 6., čl. 11., čl. 18. Ugovora ništetne. Izravna posljedica ništetnosti tih odredbi Ugovora jest da je prednik tužitelja za vrijeme trajanja ugovornog odnosa, a s osnove ništetnih odredbi kojima je ugovoren CHF kao valuta uz koju je vezana glavnica, kao i promjenjivoj kamatnoj stopi ovisnoj o odluci tuženika, preplatio poveći novčani iznos, sve uvećano za pripadajuću zakonsku zateznu kamatu koja teče za svaki mjesec u odnosu na koji je preplata izvršena. Preplaćeni iznos tuženik je stekao bez ikakve osnove. Jasnim proizlazi da je obveza tužitelja kao korisnika kredita, ovisna o dva bitna (promjenjiva i neizvjesna) sastojka ugovora o kreditu, o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, zbog čega je znatno narušena ravnoteža među ugovornim stranama, što u konačnici ima posljedicu ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi.

3. U odgovoru na tužbu tuženik ističe da nisu ispunjene pretpostavke za podnošenje tzv. stupnjevite tužbe iz čl. 186.b ZPP-a, protivu se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov, poriče navode tužbe ukoliko su isti u protivnosti s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare, te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na snaganje troškova postupka, a za slučaj da Sud nađe da je tužbeni zahtjev osnovan ističe i prigovor radi prebijanja. Tuženik ističe da je tužba s procesnog aspekta neuredna i stoga nepodesna da bi se po njoj moglo dalje postupati, pa predlaže da sud tužbu vrati tužitelju uz nalog da tužbu ispravi, a pod prijetnjom odbačaja tužbe sukladno odredbi članka 109. ZPP-a. Što se tiče merituma, tužbeni zahtjev u cijelosti je neosnovan, jer tužitelj nema pravne osnove za vođenje ove parnice, budući je kredit s valutnom klauzulom u CHF na koji se tužitelj poziva, u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) koji je stupio na snagu dana 30.09.2015., konvertiran u eurski kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor i to s važenjem *ex tunc*. Tužitelj tvrdi da su ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz Ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF ništetne, ignorirajući činjenicu da je provedenom konverzijom kredita, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF izmijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR i to na način kao da je od početka bio sklopljen u EUR. Tuženik upućuje na odredbu članka 19. a st. 1. alineja 3. ZID ZPK koja određuje da se ovim Zakonom uređuje odnos između vjerovnika i potrošača „u postupku konverzije tražbine nastale zbog prestanka ugovora o kreditu, (podcrtao tuženik) denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, kada je tužitelj prihvatio ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF je pravno prestao postojati i to kao da ga nikada nije ni bilo, a nastao je novi ugovorni odnos, tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem *ex tunc*, dakle, kao da je takav bio od samog početka. Slijedom naprijed navedenog, tužitelj nema pravne osnove i interesa za vođenje ove parnice jer je kredit s valutnom klauzulom u CHF u skladu s odredbama ZID ZPK (NN 102/15) konvertiran u eurski kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor glede valutne klauzule i primijenjenih kamatnih stopa s važenjem *ex tunc* i načina promjene kamatne stope nakon provedene konverzije, tako da sporne ugovorne odredbe, suglasnom voljom ugovornih stranaka više nisu na snazi i ne proizvode nikakve pravne učinke, jer se radi o pravno nepostojećim ugovornim odredbama. Međutim, kada je tužitelj svojom slobodnom voljom prihvatio ponudu

tuženika i sklopio dodatak ugovora kojim je konverzija kredita dosljedno provedena, onda se prava i obveze ugovornih stranaka moraju prosuđivati isključivo i jedino u skladu sa sklopljenim Dodatkom br. 1 Ugovora o kreditu. Za potvrdu svojih navoda tuženik upućuje i na presudu Suda Europske unije broj C-452/18 od 09.07.2020., u kojoj odluci je sud u postupku, koji se doduše ne temelji na istovjetnom činjeničnom i pravnom stanju kao i ovaj spor, uzimajući u obzir pravo Unije (Direktivu 93/13) i svoju dosadašnju praksu zauzeo stav: - da pravo na djelotvornu zaštitu potrošača, a uzimajući u obzir njegovu volju, podrazumijeva i mogućnost potrošača da odustane od ostvarenja svojih prava i - da Direktiva 93/13 ne ide tako daleko da sustav zaštite protiv korištenja prodavatelja robe ili pružatelja usluga nepoštenih odredaba koji je uspostavila u korist potrošača čini obvezatnim. Polazeći od naprijed navedenih stavova, Sud Europske unije je u ovoj presudi odgovorio na ključno postavljeno pitanje zauzevši pravno shvaćanje, da unatoč odredbi Španjolskog građanskog zakonika da je obnova ništava, ako je ništava i prvotna obveza, da i ugovor koji sadržava nepoštene ugovorne odredbe može valjano biti predmetom ugovora o obnovi, a što je na nacionalnom sudu da provjeri. Iako je nakon provedene konverzije kredita bespredmetno raspravljati o valjanosti valutne klauzule u švicarskim francima, tuženik, samo opreza radi, poriče da bi ugovorna odredba o valutnoj klauzuli u CHF bila nepoštena u smislu odredbi ZZP-a pa stoga ništetna. U vrijeme sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, tužitelj je s tuženikom pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi, a tuženik nije zatajio tužitelju niti jednu informaciju koju je imao, a koja je eventualno mogla utjecati na odluku tužitelja o sklapanju ugovora o kreditu upravo s valutnom klauzulom u CHF, kao što ga je upozorio i na sve rizike ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tuženik je u ponudi kredita imao i kredite koji se odobravaju uz valutnu klauzulu u drugim valutama, ali je tužitelj želio sklopiti ugovor o kreditu, upravo s valutnom klauzulom u CHF, koja ugovorna odredba je jasna, lako uočljiva i razumljiva, a što nedvojbeno proizlazi iz sadržaja sklopljenog ugovora. Pored svega dosad navedenog, u odnosu na tužbeni zahtjev na utvrđenje iz točke 1. tužbenog zahtjeva, tuženik ukazuje kako pored odredbi koje tužitelj problematizira u historijatu tužbe, članci Ugovora o kreditu 2., 5., 6., 11. i 18., a čije utvrđenje ništetnima u cijelosti tužitelj traži, sadržavaju i brojne druge odredbe (klauzule) u prilog čijoj ništetnosti tužitelj nije istaknuo niti jednu odlučnu činjenicu ili ponudio ijedan dokaz, a sasvim sigurno niti neće jer te odredbe nisu i ne mogu biti ništetne.

3.1. Tuženik u odgovoru na tužbu podnosi prigovor radi prebijanja. Naime, tuženik navodi da opreza radi, za slučaj da Sud ignorira sve tuženikove navode potvrđene i od strane Vrhovnog suda RH i odluči ne postupiti u skladu s obvezujućim pravnim shvaćanjima zauzetima u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. broj: Gos-1/2019 od 04.03.2020., te prihvati tužbeni zahtjev na isplatu, tuženik ističe prigovor radi prebijanja (*compensatio per iudicem*) svoje tražbine, a po osnovu utvrđene i iskorištene preplate u ukupnom iznosu od 30.625,28 kn, uvećano za zatezne kamate po kamatnoj stopi obračunatoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koja na navedeni iznos teče od 12.02.2019. pa do konačne isplate. Prigovor radi prebijanja u odnosu na tužbeni zahtjev radi isplate tuženik ističe zato što osoba koja je isti dug platila dva puta ima pravo zahtijevati povrat, a upravo do dvostruke plateži dovelo bi prihvaćanje tužbenog zahtjeva na isplatu u okolnostima tuženikova propuštanja da istakne *compensatio per iudicem*.

4. Tužbeni zahtjev je uređen podneskom tužitelja od 10. lipnja 2025. nakon provedenog financijskog vještačenja i 23. 04. 2026. (list 311-314 spisa) nakon provedenog dopunskog financijskog vještačenja od dana, 30. siječnja 2026.

5. Podneskom od 17. lipnja 2025. tuženik je naveo kako nema primjedbi na matematičku točnost izračuna vještaka. Ujedno, tuženik je tim podneskom ustrajao u prigovoru radi prebijanja kojeg je istaknuo u odgovoru na tužbu, a kojega s obzirom na provedeno vještačenje precizira u iznosu od 3.970,61 EUR.

6. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 27. svibnja 2024. u pogledu tijeka zastare u odnosu na preinačeni dio tužbenog zahtjeva zauzeto je pravno shvaćanje da u slučaju kad je preinaka tužbe povećanje postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva. S obzirom da je u konkretnom slučaju preinaka tužbe izvršena nakon provedenog vještačenja, te se temelji na istoj činjeničnoj osnovi, uzimajući u obzir navedeno pravno shvaćanje, podnošenjem tužbe u ovom sporu, prekinuta je zastara i u odnosu na preinačeni dio tužbe (povećanje zahtjeva).

7. U provedenom postupku ovaj sud je utvrdio:

- da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženika/pravnog prednika tuženika (Povijesni izvadak iz sudskog registra, redni broj zabilježbe: 3) kao kreditora, dana, 16. svibnja 2007. sklopljen Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju prijenosom prava vlasništva, 50276/07, kojim Ugovorom je prednik tuženika, kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita iznos od 50.000,00 CHF po prodajnom deviznom tečaju Kreditora vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita, sa rokom otplate od 240 mjeseci sa nominalnom kamatnom stopom od 5,20 % promjenljiva u skladu s odlukom o kamatnim stopama kreditora,

- da su stranke 28. 01. 2016. sklopile Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu br. 50276/07 sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava, kojim Dodatkom je korisnik kredita temeljem Zakona o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju pristao na konverziju kredita radi promjene valute (kredit denominiran u CHF ili denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF kredit denominiran u EUR odnosno kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR),

- da je Presudom i rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je presuđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja Ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10. rujna 2003. godine postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. godine

protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima,

- da je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. utvrđeno da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., potvrđena,

- da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je o tužbi Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka među kojima je i ovdje tuženik, odlučeno na način da je utvrđeno kako je tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih Ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovorenih strana pa je time postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima,

- da je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019. utvrđeno je da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. potvrđena,

8. Odredbom članka 64. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/09, dalje ZZP/09) dodan je članak 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9. Prema odredbi članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14, 110/15, dalje ZZP/14), koji je na snazi u vrijeme pokretanja predmetnog postupka, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavak 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

10. U smislu odredbe članka 502.c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete i isplatu, što, po ocjeni ovoga Suda, uključuje i parnice zbog stjecanja bez osnove, pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz članka 502.a. stavak 1. ZPP-a, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

11. Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. jasno je izrazio stav kako je odluka u kolektivnom sporu temeljem odredbe članka 502.c ZPP obvezujuća za sudove u pojedinačnim postupcima, odnosno sud je vezan za utvrđenja u kolektivnom sporu i dužan ih je primijeniti. Navedeno iz razloga,

jer je svrha odredbe članka 118. ZZP/14 da se odluka iz postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača kojom je utvrđeno da je došlo do povrede propisa o zaštiti potrošača, obligatorno primijeni u pojedinačnim postupcima koje potrošači pokrenu kako bi ishodili konkretnu zaštitu svojih prava. Samo utvrđenje ništetnosti u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača bilo bi bez konkretnog pravnog učinka kada potrošači ne bi svoja subjektivna prava mogli ostvariti u pojedinačnim postupcima.

12. Navedeni direktni učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača koji obvezuje sudove proizlazi i iz presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.

13. Te presude su donesene na temelju odredbe čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 58/13 i 41/14, dalje: ZZP/07), a temeljem odredbe čl. 138a. istog zakonskog propisa odluka kojom sud usvaja takav tužbeni zahtjev povodom kolektivne tužbe za zaštitu potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

14. Kako su spornim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu korištene ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, koja je u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđena ništetnom jer da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora banka kao trgovac nije potrošača u cijelosti informirala o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, stoga su i predmetne ugovorne odredbe ugovora o kreditu između tužitelja i tuženika ništetne, pa na tu okolnost sud nije bio dužan provoditi nikakve dokaze neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj i apstraktnoj razini. Takvo pravno stajalište izrazio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi broj Rev 3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. Prema odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

15. Prema tome tužitelj se u ovom sporu može pozvati na pravno utvrđenje iz presuda donesenih u sporu koji se vodio kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 u kojem je sudjelovao ovdje tuženik, sve u smislu odredbe članka 502.c. ZPP u vezi sa čl. 502.a. st. 1. ZPP.

16. U nalazu i mišljenju vještaka Ines Lozić, stalnog sudskog vještaka za područje ekonomije, grane financije, računovodstvo i porezi i područje procjene vrijednosti u ekonomiji od svibnja 2025. se navodi:

Ad 1)

Pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj:

- Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate do dana provođenja konverzije kredita iznose 8.134,66 EUR, od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 2.000,09 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 6.134,57 EUR.

- Ukupno je manje plaćen iznos od 622,41 EUR, od kojeg iznosa je zbog pada kamatne stope manje plaćen iznos od 621,41 EUR, a zbog pada tečaja ispod tečaja na dan isplate kredita iznos od 1,00 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroy više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 7.512,25 EUR i to:

- Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 1.378,68 EUR,

- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i početnog tečaja za CHF (iznosi su korigirani za iznos razlike sadržan u razlici obveza koje proizlaze iz promjena kamatnih stopa), uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita iznosi ukupno 6.133,57 EUR.

Ad 2)

Glavnica po kreditu u CHF, temeljem inicijalnog otplatnog plana, uzevši u obzir početnu kamatnu stopu i tečaj koje je vrijedio na dan isplate kredita bi na dan 03.02.2016.g. iznosila 153.579,35 kn dok je konverzijom utvrđena nedospjela glavnica u iznosu 169.239,44kn. Slijedom navedenog, razlika u iznosu nedospjele glavnice po konverziji u odnosu na glavicu temeljem početnog otplatnog plana i tečaja iznosi 2.078,45 EUR. Prilikom provođenja konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c., te utvrdio preplatu tužitelja u iznosu 3.970,61 EUR na dan sklapanja Sporazuma o korištenju preplate po konverziji kredita vezanom za CHF valutnu klauzulu

Ad 3)

Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene kamatne stope i tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije dana 03.02.2016. godine ukupno iznose 3.125,97 EUR.

Ad 4)

Pod pretpostavkom da se primjenjuje čl. 171 ZOO-a (Red uračunavanja), tada bi preostali iznos preplate priznate po konverziji nakon umanjenja sa iznosom zateznih kamata obračunatih na svaki preplaćeni anuitet do dana provođenja konverzije iznosio 844,64 EUR. Nadalje, pod pretpostavkom da bi se tako utvrđenim preostalim iznosom preplate priznate po konverziji umanjivala razlika u priznatoj glavnici po konverziji u odnosu na glavicu koja bi bila po početnom otplatnom planu i primjenom tečaja za isplatu, tada bi nakon prebijanja preostao iznos razlike u glavnici od 1.233,82

17. U svom dopunskom nalazu i mišljenju od odgovarajući na pitanje suda da li su iznosi koje je tužitelj platio više na temelju nišetne ugovorne odredbe iskorišteni u njegovom novom otplatnom planu za namirenje postojećih i budućih obroka koji su utvrđeni novim otplatim planom koji je zamijenio otplatni plan iz osnovnog ugovora o kreditu; da li izračun konverzije kredita iz članka 19.c ZID ZOK/15 stavka 1. uključuje i te uplate vještak je naveo da kao što je već prethodno navedeno u Nalazu i mišljenju (stranica 13), dana 28.01.2016. godine sklopljen je Dodatak br. 1 Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, te je utvrđen iznos preostale glavnice za otplatu na

dan 03.02.2016.g. u iznosu 21.930,73 EUR što primjenjivim prodajnim tečajem na dan 03.02.2016.g. iznosi 169.239,44 kn (tečaj 7,717 kn za 1 EUR). Sporazumom o korištenju preplate po konverziji sklopljenim dana 28.01.2016. godine utvrđena je preplata tužitelja u iznosu 30.625,28 kn. Zakon o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju "Narodne Novine" 102/2015 u čl.19. c u bitnom navodi način izračuna konverzije na sljedeći način:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita u CHF izračuna iznos glavnice kredita u EUR po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita,
2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR sklapanja ugovora o kreditu vezanog uz valutu CHF
3. početno utvrđen otplatni plan kredita vezanog uz CHF uključujući sve njegove izmjene, na temelju kojeg su izračunati obroci odnosno anuiteti u CHF i u kunama zamijeni novim otplatnim planom izračunatim u skladu s prethodno navedenim, i na temelju kojeg se izračunavaju novi obroci odnosno anuiteti u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR.
4. iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta vezano uz valutu CHF pretvore u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate
5. ukoliko je ukupni uplaćeni iznos po kreditu vezanim uz valutu CHF utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR smatra preplatom

17.1. Prema raspoloživoj dokumentaciji proizlazi da je tuženik u skladu s čl.19. c izvršio izračune na način da je uplate tužitelja, izvršenih po kreditu u CHF a realiziranih u kn, preračunao na uplate kao da je kredit bio odobren u EUR po simuliranom otplatnom planu, te je za izvršene uplate u kunama od strane tužitelja izvršio preračun koristeći primjenjivi tečaj EUR na dan uplate. Tuženik je preračunom izvršio umanjeње iznosa glavnice CHF preračunate u kn na dan konverzije. Prilikom izračuna je korišten promjenjivi tečaj EUR kao i promjenjiva kamatna stopa koja bi se moguće odnosila na tužitelja da je imao kredit u EUR. Prilikom izračuna konverzije tuženik je uzeo u obzir sve uplate koje je tužitelj izvršio u razdoblju od dana isplate kredita do dana konverzije te ih je preračunao na mogući anuitet pod pretpostavkom da je tužitelju bio odobren kredit u EUR, s početnom (promjenjivom) kamatnom stopom od 6,20% te je iskazao Sporazumom o korištenju preplate po konverziji više uplate (preplatu) tužitelja u iznosu 30.625,28 kn. Nadalje, Sporazumom o korištenju preplate po konverziji navodi se da je predviđeno da se za iznos priznate preplate umanjuju budući iznosi obveze plaćanja anuiteta kredita konvertiranog u valutu EUR i to u iznosu ½ mjesečnog anuiteta sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi.

17.2. Vještak je, sukladno dopunskom zadatku, izvršio uvid u dokumentaciju koja je vještaku stavljena na raspolaganje te je uvidom u prometnu karticu tuženika za razdoblje od veljače 2016. godine do studenog 2018. godine i dokument tuženika Promet za račune 724706818353, za datum valute od 01.01.2018 do 21.03.2022 – Promet i stanje na početku i kraju perioda - Svi prometi – Analitika, izrađen dana 21.03.2022. godine, utvrdio iznose koje je tuženik koristio za umanjeње obveze plaćanja anuiteta kredita konvertiranog u valutu EUR i to u iznosu ½ mjesečnog anuiteta. Stoga je tuženik za umanjeње obveze plaćanja anuiteta kredita konvertiranog u valutu EUR, u iznosu ½ mjesečnog anuiteta, iskoristio iznos od ukupno 30.625,28 kn,

a koji iznos odgovara utvrđenoj preplati po konverziji temeljem Sporazuma o korištenju preplate po konverziji sklopljenim dana 28.01.2016. godine.

18. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Ines Lozić, stalnog sudskog vještaka za područje ekonomije, grane financije, računovodstvo i porezi i područje procjene vrijednosti u ekonomiji JUT d. o. o. od 22. 06. 2025. godine jer je izrađeno u skladu sa pravilima struke na temelju svih potrebnih podataka i dokumenata za izradu vještva, te nalaz i mišljenje nisu proturječni.

19. Tužitelj je nakon dopunskog vještačenja uredio tužbeni zahtjev te naveo da je vještak u svome dopunskom nalazu i mišljenju od 30.01.2026.g. utvrdio da je tuženik prilikom konverzije priznao tužitelju pretplatu u iznosu od 30.625,28 kn. Također je utvrdio da je taj iznos korišten za umanjene (budućih) obveza plaćanja anuiteta kredita konvertiranog u valutu EUR, u iznosu od ½ mjesečnog anuiteta (za period od 10.02.2016.-10.02.2019.g.). To bi značilo da je vještak korigirao svoj nalaz i mišljenje od 29.05.2025.g. kada je iznos priznate pretplate prilikom konverzije od 3.970,61 eura umanjio od zateznih kamata na pretplaćene mjesečne iznose po osnovi ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i tečaju u odnosu na one koji su vrijedili na dan isplate kredita. Pored navedenog vještak je utvrdio kako je tuženik konverzijom dodatno teretio tužitelja za preostalu nedospjelu glavnicu po konverziji u odnosu na glavnicu temeljem početnog otplatnog plana i tečaja u iznosu od 2.078,45 eura. Stoga tužitelj napominje kako: - točka II.A/ tužbenog zahtjeva predstavlja iznos koji je tužitelj pretplatio na ime ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valuti CHF (ukupno 8.134,66 eura), - točka II.B/ tužbenog zahtjeva predstavlja iznos nedospjele glavnice po konverziji u odnosu na glavnicu temeljem početnog otplatnog plana i tečaja za koji je tuženik dodatno teretio tužitelja (ukupno 2.078,45 eura).

20. Sud je u cijelosti prihvatio uređeni tužbeni zahtjev jer je u skladu sa izrađenim nalazom i mišljenjem vještaka te dopunskim očitovanjem vještaka.

21. Konverzija kredita izvršena je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/15, dalje: ZID ZPK) kojim je bankama naložena izmjena odredbi osnovnog ugovora, te eventualno do tada sklopljenih dodataka i to valute kredita, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita, te se između ugovornih strana postiže sporazum o konverziji iz članka 19. c toč.6. ZID ZPK-a na način kako je to propisano tim zakonom. Glavni motiv i svrha tog zakona bila je da se položaj korisnika kredita u valuti CHF, kao potrošača, izjednači s položajem u kojem bi bili da su koristili kredit denominiran u valuti EUR.

22. Odredbama ZID ZPK-a, a niti dodacima ugovora o kreditu sklopljenim na temelju tog zakona izrijeком se ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima se u ugovorima o kreditima s valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti se spominje način rješavanja eventualne ništetnosti ugovornih odredbi koje se tiču promjenjive kamate stope i valutne klauzule, a koja ništetnost je nastupila iz razloga što su banke bez prethodnog pregovaranja sa potrošačima kao korisnicima kredita jednostrano odnosno nepošteno mijenjale početno ugovorenu kamatnu stopu te u ugovorima o kreditu ugovarale nepoštene odredbe o valutnoj klauzuli vezano uz valutu CHF. Dodacima ugovora o kreditu uređuje se pitanje određivanja kamatne stope nakon sklapanja istih, dakle ne rješava se pitanje preplaćenih kamata u periodu koji je prethodio konverziji, a do koje pretplate je došlo nepoštenim postupanjem banaka odnosno primjenom ništetnih ugovornih odredbi, dakle dodacima ugovora nije uređeno pitanje rješavanja posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi. Konverzija kredita u valuti CHF u kredit u valuti EUR izvršena na temelju ZID ZPK-a odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, a ne i na izvan ugovorne

obveze stranaka kao što su restitucijski zahtjevi korisnika kredita s osnove ništetnih ugovornih odredbi.

23. Slijedom navedenog, u konkretnom slučaju sklapanjem Dodatka uz Ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita, nije otklonjena posljedica ništetnosti spornih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi na temelju jednostrane odluke tuženika i valutne klauzule, a niti iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi se tužitelj u navedenom Dodatku odrekao prava zahtijevati potpuno obeštećenje na temelju ništetnih ugovornih odredbi.

24. Stoga, tužiteljica unatoč sklopljenom Dodatku kojim je izvršena konverzija kredita ugovorenog u CHF u protuvrijednosti kuna u kredit u EUR u protuvrijednosti kuna, pripada pravo potraživati od tuženika vraćanje iznosa koji je tuženik stekao na temelju ništetnih ugovornih odredbi odnosno pravo na potpunu restituciju kroz povrat svih neosnovano isplaćenih (preplaćenih) iznosa s osnove ništetnih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu.

25. Takvo pravno shvaćanje u skladu je i sa pravnim shvaćanjem Suda Europske unije izraženom u presudi od 14. ožujka 2019., Zsuzsanna Dunai protiv ERSTE Bank Hungary Zrt., C-118/17, ECLI:EU:C:2019:207, prema kojem potrošaču pripada pravo na potpuno obeštećenje tj. na uspostavu činjenično i pravno one situacije u kojoj bi se nalazio da nepoštena odredba nije postojala, a osobito pravo ostvariti povrat koristi koju je trgovac neopravdano stekao na njegovu štetu na temelju nepoštene i ništetne ugovorne odredbe. Pri tome, nije relevantno što je u tom predmet riječ o zakonskoj intervenciji na temelju sudskog utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, a u konkretnom slučaju riječ je o izmjeni ugovora intervencijom stranaka, jer je ZID ZPK-a predviđena mogućnost potrošača da odbije sklapanje ponuđenog sporazuma o konverziji s obzirom na okolnosti u kojima je donesen taj zakonski propis i u kojima je vršena konverzija (stalni rast i nepredvidivost tečaja CHF te posljedično tome značajno povećanje iznosa mjesečnih anuiteta u odnosu na vrijeme sklapanja osnovnog ugovora o kreditu) bilo upitno da li je potrošač stvarno bio slobodan u izboru prihvatiti ili odbiti konverziju. Naime, jedina alternativa potrošaču bila je ostanak u ugovornom odnosu u kojem je njegova novčana obveza bila sve veća i nepredvidiva u odnosu na vrijeme sklapanja ugovora o kreditu s obzirom na kretanje tečaja CHF, a mnogi potrošači sklapali su dodatke ugovora upravo iz razloga spašavanja vlastite egzistencije.

26. Na navedeno pravno shvaćanje poziva se i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022., a koje pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske prihvaća i ovaj sud.

27. Slijedom navedenog proizlazi da među strankama nije sporno da je tuženik proveo konverziju sukladno zakonu, te tužitelj ne pobija Dodatak kojim je izvršena konverzija i stoga isti obvezuje stranke.

28. Sklapanjem Sporazumu kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15, tužitelj nije izgubio pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, te je zadržao pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana 24. 01. 2007.g. u pogledu ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o promjenjivosti kamate jednostranom odlukom tuženika, te o valutnoj klauzuli u CHF.

29. Kako je prema nalazu i mišljenju vještaka utvrđeno da tužitelj nije u potpunosti financijski obeštećen, te da se je za iznos obuhvaćen tužbenim zahtjevom povećala imovina tuženika jer je tuženik navedeni iznos primio temeljem ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i kamatnoj stopi, isti je dužan vratiti temeljem odredbi članka 323. stavak 1. i članka 1111. stavak 1. ZOO.

30. U odnosu na prigovor zastare tuženika, sud je uzeo u obzir pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. koje glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

31. Stoga, u predmetima u kojima se primjenjuje pravno shvaćanje iz presude o kolektivnoj tužbi na temelju članka 502.c ZPP, a u ovoj pravnoj stvari se kako je naprijed obrazloženo primjenjuje, rok zastare nije počeo teći prije pravomoćnosti presude u kolektivnom sporu, odnosno zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu kojom je utvrđena ništetnost ugovornih odredbi i to odredbe o jednostranoj izmjeni kamatne stope od 13. lipnja 2014., a odredbe o valutnoj klauzuli u CHF od 14. lipnja 2018. S obzirom da je tužba podnesena ovom sudu dana, poslana preporučenom pošiljkom 12. lipnja 2019., zastara nije nastupila, te stoga prigovor zastare sud smatra neosnovanim. Naime, zastara za više isplaćene iznose po osnovu kamate počela bi teći od 13. lipnja 2014. i istekla bi 13. lipnja 2019., dok zastara za više isplaćene iznose po osnovu tečajne razlike bi počela teći 14. lipnja 2018. i istekla bi 14. lipnja 2023.

32. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da bi sa tužiteljem pregovarao o spornim ugovornim odredbama koje se odnose na valutu CHF, a niti da bi tužitelja upoznavao sa mogućim rizicima promjene tečaja valute na štetu tužitelja, kao niti o promjeni kamatne stope i uvjetima promjene kamatne stope, jer iz iskaza tužitelja saslušanog pred ovim sudom proizlazi da je tužitelj 2007. sklopio ugovor o kreditu u banci u kojoj je bio klijent i to u iznosu od 50.000,00 CHF u protuvrijednosti u kunama. Taj kredit mu je ponuđen kao najpovoljniji, nije mogao birati valutu niti pregovarati visinu kamatne stope. Ne sjeća se je li mi prilikom sklapanja kredita objašnjeno na koji način bi ugovoreni tečaj odnosno ugovorena valutna klauzula utjecala na njegove ugovorene obveze iz ugovora. Bila je ugovorena kamatna stopa kao promjenjiva, ali mu nije jasno zašto se mijenjala. Zna samo da mu je rata nakon nekog vremena porasla duplo. Kredit i dalje redovno otplaćuje s time da je s bankom sklopio i ugovor o konverziji. Na poseban upit punomoćnika tuženika da li je u banci prilikom sklapanja ugovora imao vremena isti pročitati i tražiti od bankara razjašnjen nejasnih ugovornih odredbi odgovara da nije ništa posebno čitao već je potpisao i prihvatio unaprijed sastavljene uvjete od strane banke.

33. U odnosu na istaknuti prigovor radi prebijanja za navesti je da ne postoji tražbina tuženika prema tužitelju, a koju je tuženik istaknuo prigovorom radi prebijanja, jer plaćanjem anuiteta po tečaju nižem od početnog, tužitelj nije primio ništa, niti je išta stekao bez osnove. Također, u odnosu na tuženika ne vrijede ista pravila kao u odnosu na potrošača. Naime, potrošači su osobe zbog kojih je ništetnost utvrđena u kolektivnom sporu, dok su banke nesavjesne od samog početka, te su ugovorne odredbe ništetne iz razloga koji se mogao pripisati samo bankama kao profesionalcima, a ne i potrošačima. Na strani jedne ugovorne strane zbog ništetnih ugovornih odredbi došlo je do očite neravnoteže u pravima stranaka, dakle do štete za njih, stoga se banka uopće ne bi mogla pozivati na prigovor radi prebijanja, odnosno nema osnove za uzimanje u obzir negativne razlike.

34. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi čl. 155. ZPP. Troškovi tužiteljice se odnose na: sastav tužbe, sastav podneska od 19. 02. 2025., ročište 25. 03. 2025., podnesak 08. 04. 2025., podnesak 10. 06. 2025., ročište

12. 06. 2025., ročište 10. 11. 2025., podnesak 23. 04. 2026., ročište 06. 05. 2026., sve po 200 EUR (po 100 bodova), sveukupno iznosi 1.800,00 EUR, uvećano za PDV od 25 % - 450,00 EUR, te trošak vještačenja od 650 EUR daje sveukupan iznos troška od 2.900,00 EUR. Trošak za objavu pristup na ročište za objavu presude je odbijen kao neosnovan jer punomoćnik tužiteljice nije pristupio na ročište za objavu presude, kao i traženi trošak za podnesak od 22. 10. 2019., jer takvog podneska u spisu nema. Odbijen je zahtjev i za trošak pristojbe za tužbu jer nema dokaza da je pristojba plaćena. Troškovi tužiteljice su obračunati temeljem Tbr. 7. t. 1., Tbr. 8. i Tbr. 9. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" br. 138/2023., 107/2025.).

U Sinju, 27. svibnja 2026. godine

Sudac:

Željko Gusić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude stranke imaju pravo žalbe nadležnom županijskom sudu u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri primjerka.

DNA:

1. pun. tužitelja,
2. pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30888-a52a8**

Kontrolni broj: **023a3-3b962-63936**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.